

דעם רבינ'ס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

איכט

דער
ריינער קוואל

טאטע, וואו ביסטו?

פריערדיגע פרשה, אונז צו לערנען אז דער אויבערשטער איז שטענדיג מיט אונז, און די אידישע קינדער פֿרעגן: "איז דער אויבערשטער מיט אונז אָדער נישט?" זאגט דער באשעפער: "איך וועל ענק שיקן אַ הונט וואס בייסט און ענק וועלן שרייען צו מיר, אזוי וועלן ענק וויסן וואו איך בין."

עס איז אַ משל צו אַ מענטש וואס טראגט זיין זון אויפן אַקסל און גייט ארויס אויפן וועג, אינמיטן וועג בעט דאס קינד פונעם טאטן: "געב מיר עפעס אַ זאך" און דער טאטע גיט אים גלייך. אפאר מינוט שפעטער בעט דאס קינד נאכאמאל און דער טאטע גיט אים ווייטער וואס ער בעט. אזוי אויך ביים דריטן מאל. גייענדיג אביסל טיפער אין וועג קומט זיי אנטקעגן אַ מענטש און דאס קינד רופט זיך אן צו אים: "האסטו אפֿשר געזען מיין טאטן?" רופט זיך אן דער טאטע צום קינד: "דו ווייסט נישט וואו איך בין?" דער טאטע ווארפט אַראפ דאס קינד אויף דער ערד, גלייך איז געקומען אַ הונט און געביסן דאס קינד.

רבי נתן איז מסביר באַריכות דער סוד פון

המשך אויף קומענדיגע זייט

שבת שירה איז איינע פון די דריי שבתים ווען דער הייליגער רבי פֿלעגט פֿארן צו זיינע חסידים. און ווי עס איז באוואוסט אז אלע תקונים וואס דער רבי האט געמאכט בשעת ער האט געלעבט ווערט נאך שטערקער נאך זיין הסתלקות.

די הייליגע תורה פֿארציילט אונז אין די פרשה, די גרויסע ישועות וואס פֿלל ישראל האט געזען ביי קריעת ים סוף, א דינסט האט געזען ביים ים אזעלכע גרויסע זאכן וואס יחזקאל הנביא האט אין זיין צייט נישט געזען. די גרויסע נסים וואס מען זעט די וואך אין פרשה ווי בזת הים, דער מן וואס איז געקומען פון הימל טאג טעגליך. נאך די אלע וואונדער שטייט "וירב העם עם משה" - די אידן האבן געקריגט קעגן משה רבינו און געבעטן וואסער צו טרינקען און משה האט געשלאגן דעם שטיין, פֿלל ישראל זענען אריבער אַ נסיון פונעם מי מריבה, אזוי אויך ווען די אידן האבן אויספֿרובירט דעם אויבערשטן מיטן פֿרעגן: "היש ה' אם אין". און דאן איז געשען אז "ויבא עמלק".

רש"י הקדוש ברענגט די חז"ל פֿארן וואס שטייט די פרשה פון עמלק נאנט צו די

די וועג וויאזוי מען האט מכניע געווען
עמלק איז ווען משה רבינו האט מתפלל
געווען אזוי ווי עס שטייט "צא הלחם
בעמלק... והיה כאשר ירים משה ידו וגבר
ישראל... והיה ידיו אמונה" זאגט רש"י אויף
דעם אז משה רבינו האט אויסגעשפרייט
זיינע הענט צום הימל מיט א ריכטיגע
אמונה'דיגע געבעט צום באשעפער. אזוי
האט ער אריינגעברענגט אין די אידן דער
כח פון דאווענען און אמונה צום באשעפער,
און זיי אויסגעלערנט צו קוקן אויף ארויף
צום באשעפער וואס פון אים קומט אלעס
און נאר צו אים דארף מען זיך ווענדן וואס
דאס איז די גרעסטע מלחמה קעגן עמלק
וועלכער זוכט שטענדיג אונז אויפווויזן
אז מען פועלט גארנישט מיט תפלה חס
ושלום.

מיר קענען טאקע נישט אליין מלחמה
האלטן קעגן עמלק ווען נישט וואס דער
אויבערשטער אליין האלט מיט אים מלחמה
מדור דור און מיט גרויס רחמנות שיקט ער
אונז די גרויסע צדיקים וואס מיט זייער
גרויס חכמה ברענגען זיי אין אונז אריין די
געוואלדיגע חזקים זיך נישט מייאש זיין
מן הרחמים און געבן אונז א געוואלדיגע
התחזקות זיך צו האלטן מיט תפלה ביז מיר
וועלן שוין זוכה זיין
צום ריכטיגן גאולה
במהרה בימינו אמן.

קלפת עמלק וועלכער ווארפט ארויף אויף
אונז א שפחה מיר זאלן פארגעסן אלע
ישועות און וואונדערליכע חסדים וואס
דער אויבערשטער האט אונז שוין געגעבן
ביז היינט פון אנהויב ווען ער האט אונז
ארויסגעצויגן פון מצרים מיט געוואלדיגע
אותות און מופתים און אונז געגעבן די תורה,
שפעטער די גרויסע נסים ביים איינגעמען
ארץ ישראל אין די צייטן פון יהושע ווען ער
האט מלחמה געהאלטן אנטקעגן איין-אין-
דרייסיג מלכים, ביז די היינטיגע נסים וואס
יעדער איד קען דאס זעהן ווער עס האט
נאר אפענע אויגן.

אבער עמלק ימח שמו וויל זיך שטארקן אויף
אונז און אפשוואכן אונזער הארץ ווי גלייך
מיר האבן נאך קיינמאל נישט געזען ישועות
פון אויבערשטן אפילו נישט בגשמיות, ער
וויל מיר זאלן נאר פרעגן די קש"א: "היש
ה' בקרבנו אם אין", ער קריכט אריין צום
מענטש'נס מח ווען דער מענטש האט א
שוואכע מינוט און מאכט אים פארגעסן פון
אלע גוטע זאכן וואס ער האט באקומען
פון באשעפער פון געבוירן אן ביז היינט.

הר"ד אברהם בעק הי"ו
לרגל הבר מצוה לבנו הבחור
כמור מנחם שמעון למזל טוב

פארן וואס האב איך זוכה געווען צו אַזאַ פיינע דאווענען? האב איך זיך דערמאנט אז רש"י זאגט אויף די ווערטער 'בַּחֲרָבִי וּבְקִשְׁתִּי' אז דאס גייט ארויף אויף תפלה, פארן וואס איז תפלה צוגעגליכנט צו א קשת א פייל-און-בויגן? ווייל א בויגן ווי מער מען ציעט עס אויס שיסט עס ווייטער און העכער, אזוי אויך איז מיט תפלה, ווי מער מען דאוונט פועל'ט עס בעסער און עס גייט העכער, די ווארט האט מיר געגעבן כח צו דאווענען געשמאק.

א גרויסן יישר כח פאר דעם רבי'נס ליכט.

פארלעשן דאס פלאם

איך וואוין אין א שטאט וואס דארט געשעט ליידער גאנץ אפט שרפות. איינמאל איז געשען דארט א פייער און איך האב גלייך מתפלל געווען צום באשעפער עס זאל גארנישט פאסירן און גלייך האט זיך דאס פייער פארלאשן אז מען האט אפילו נישט געזען מער קיין רויך.

אברהם

איך בין א יונגל וואס וואוינט ב"ה אין ירושלים עיר הקודש. איך האב א אינגל אין מיין פתח וואס ליידער שלאגט ער מיר כמעט יעדן טאג און איך בין זיך מתגבר, נאך א יונגל איז דא אין מיין פתח וואס טיילט קלעפ אן רחמנות אבער איך בין זיך מתגבר איך שלאג נישט צוריק.

א גרויסן יישר כח פאר דעם רבי'נס ליכט

צו די ריכטיגע מינוט

איך האב גאר שטארק געווארט אז מיין שוועסטער זאל ווערן א פלה און איך האב זייער שטארק מתפלל געווען אז זי זאל ווערן א פלה און ב"ה סוף חדש טבת איז זי געווארן א פלה למזל טוב.

מען זעט אז דער כח התפלה איז זייער גרויס.

נחמן

צו דיר ירושלימ'ער יונגל, אשריך וואס דו האסט אַזאַ שטארקייט זיך צו מתגבר זיין און נישט צוריקגעבן, זעט אויס אז די מדה פון אריכות אפיים וואס מען קען באקומען אין ירושלים האט געפועל'ט אויף דיר, אבער דו ביסט מחיב צו פארציילן פאר דיין משגיח ער זאל מסדר זיין איין מאל פאר אלעמאל דינע גוטע חברים וואס האבן דיר אזוי ליב (?) א יונגל טאר זיך נישט לאזן

קענען צילן ריכטיג

איך הייס נתן

די וואך בין איך געקומען אין חדר זונטאג און געדאוונט זייער געשמאק אז איך זאל קענען לערנען. שפעטער האט איך זיך צו מיר געטראכט,

ביסט גאר א ערליך קינד און דייע חברים זענען
דיר אפֿשור מקנא, הצלחה.

פארטיילט פאר צדקה

צו דער אינגל מנחם וואס האט דערציילט
די מעשה וועגן געבן צדקה, אויב דו קענסט
נאכאמאל אריינקלינגען און דערציילן די מעשה
קלאר, עפעס איז אומפארשטענדליך, פארוואס
האט דער משגיח געטיילט דאס געלט, די צדקה
האבן ענק געגעבן פאר די חברים פון פתח?

דערנידערן דורף אנדערע קינדער וואס זענען
ווילד און פירן זיך נישט אויף ווי די תורה הייסט.
עס איז אויף א רחמנות אויף די אנדערע קינדער
וועלכע זענען עובר אויף אזעלכע הארבע עברות
פֿפֿרט אינעם פֿלטרין של מלך די הייליגע שטאט
ירושלים... פארדעם אליין דארפסטו דערציילן
פאר דיין משגיח אדער פאר דייע עלטערן, דו
קענסט נישט אליין איבערטראגן די זאך.

מיר ווינטשן דיר אסאך הצלחה מען קען זען אז דו

דער מלמד אין קיבליטש

ווי אזוי מען קען אים אומברענגען ביי
מען האט באשלאסן אז דאס בעסטע
וועט זיין אז מען וועט דינגען... חיים
דער קצב! ווי גאר ער וועט צורירן דעם
שוואכן קראנקן ר' פנחס וועט שוין
אלעס ווערן ערלעדיגט...

חיים דער קצב האט נישט געמאכט קיין
פֿראבלעמען. מען האט פֿארהאנדלט
מיט א פֿרייז, מען האט אים אפֿילו

המשך פון פריער

די אידן אין קיבליטש האבן ממש
געמיינט אז זיי טוען דא א גרויסע
מצוה און מען מוז אפֿווישן ר' פנחס.
מען האט זיך געזעצט צו אן אסיפה צו
באשליסן וואס צו טון מיט דער מלמד
עס איז באשלאסן געווארן אז מען מוז
אים אפֿרוימען פון וועג אז ער זאל מער
נישט קענען לערנען מיט די קינדער.
מען האט געטראכט פון אלע עצות

“דער אויבערשטער ווארט אויף אים”,
האבן די ווערטער אפגעקלינגען אין
זיינע אויערן. דער אויבערשטער ווארט
אויף דיר! האט ער גערעדט צו זיך.

חיים איז געבליבן צוגענאגלט צו זיין
פלאץ און זיך נישט גערירט קיין אבר.

מוצאי שבת. מען צינד אן די אויל
לאמפ. א שטילע קול פון א געוויין האט
זיך פלוצלינג צושפרייט אינעם גאנצן
היכל און איז אלץ געווארן העכער און
שטערקער.

“ווער איז עס דארט וואס וויינט?”
האבן זיך אלע געוואונדערט.

חיים... קצב?! ס'קען נישט זיין! און
ער וויינט מיט ביטערע בכיות! אפֿשר
איז עס א פארשטעלטער חיים קצב?
האבן די קינדער געקלערט. אבער ר'
פנחס האט עס אנגענומען זייער ערנסט.
ער האט אים אויפגענומען זייער ווארעם
און ווייטער גערעדט צו חיים קצב גוטע
ווערטער

“ר' פנחס, זייט מיר מוחל! זייט
מיר מוחל!” האט ער נאכאמאל און
נאכאמאל איבערגעחזרט. און ר' פנחס
האט נישט פארשטאנען פארן וואס חיים
קצב בעט אים איבער. און ער האט
ווייטער גערעדט צו אים און אים מקרב
גענווען צום אויבערשטן. און פון חיים
קצב איז געווארן ר' חיים דער צדיק!

ווער עס האט געקענט חיים קצב
שפעטער האט געוואוסט אז דאס איז א

צוגעזאגט עולם-הבא פאר די הייליגע
מצוה וואס ער וועט אויספירן, און
חיים האט אנגענומען דעם אנבאט.
עס איז געווען אפגעשמועסט אז שבת
נאכמיטאג ביי שלש סעודות ווען ר'
פנחס זאגט תורה אין דער טונקל, וועט
זיין א גוטער געלעגנהייט אים צו כאפן
ביי דער מעשה און שטילערהייט אים
ברענגען צו יענע וועלט... חס ושלום.

אומר ועושה, חיים גרייט זיך מיט א
'לשם יחוד' צו מקיים זיין דער גרויסער
מצוה - די איינציגסטע מצוה וואס ער
האט נאך געהיטן. מיט גרויס התלהבות
איז ער ארויס אין וועג. שטיל, שטיל,
האט ער זיך אריינגעשלייכט אינעם
היכל וואו ר' פנחס איז געזעצן מיט
פארגלייזטע אויגן און גערעדט דברי
תורה. חיים קצב האט זיך באהאלטן אין
א זייט צו קענען קאנטראלירן ר' פנחס'ן
און ביי די ערשטע געלעגנהייט וועט ער
ארויסטאנצן פון זיין באהעלטעניש און
טון וואס מ'דארף...

חיים זיצט און זיצט און הערט. ער
הערט זיך צו וואס ר' פנחס זאגט דארט.
'הערן גוט מיינע אויערן?' קען זיך חיים
נישט גלייבן, 'דער אידל דא, ווי אזוי
רופט מען אים? פנחס קיבליטשער,
יא, ער זאגט אז, "אפילו א איד האט
שוין געטון די ערגסטע עברות קען ער
נאכאלץ תשובה טון. א אידישע נשמה
ווערט קיינמאל נישט פארפאלן, דער
אויבערשטער ווארט אויף אים!"

נייער מענטש. זיינע מדות זענען געווארן אויסגעאיידלט. זיין דאווענען איז געווארן מיט א פייער און א ברען. ער איז געווארן א ריכטיגער בעל תשובה.

הרב החסיד ר' לוי יצחק בענדער ז"ל דערציילט איבער די תלמידים פון ר' פנחס קיבליטשער, ער האט זיי אלע געקענט. אויך זיין שווער, ר' אהרן קיבליטשער איז געווען פון די תלמידים פון ר' פנחס. און חיים קצב האט ער גוט געקענט. ער האט דערציילט ווי פאלגנד [מיט שינוים וויאזוי מיר האבן דאס געשריבן]:

עס איז געווען איינער א ר' חיים קצב, מען האט אים גערופן 'חיים שיש בו'. חיים שיש בו - עס איז געווען אין אים אלעס. מען האט אים א נאמען געגעבן חיים שיש בו. ווען ער האט אויפגעהויבן א פינגער, האט ער געקענט יענעם הרגענען - מיט א פינגער, נישט מיט א האנט! ער איז געווען א גבור און א קצב יונג!

ווען ר' פנחס קיבליטשער איז געווארן א ברסלב'ער חסיד, האט מען געשיקט חיים זאל אים געבן א שנעדל - א ריר אן און ער וועט אים אוועקלייגן! מיין שווער דערציילט: "ס'איז געווען שלוש סעודות, ר' פנחס איז געזעצן דארט מיט זיינע מענטשן און גערעדט. ר' פנחס האט גערעדט, איז אריינגעקומען חיים. דער חיים וועט געבן ר' פנחס א ריר אן - ער איז א קראנקער מענטש געווען [ר' פנחס], וועט ער אים אוועקלייגן גלייך.

אבער, ר' פנחס איז א חכם געווען, ער האט צוגערופן חיים צו זיך - ער האט אנגעהויבן צו רעדן מיט אים אזעלכע גוטע רייד, און האט אים גלייך מקרב געווען, און אים געמאכט פאר א ברסלב'ער חסיד! חיים איז דאך אריינגעקומען אים צו שלאגן, און האט אים שוין געמאכט פאר ברסלב'ער!

ר' חיים קצב! איי, איי, איי! דער חיים קצב איז דאך א געוואלד געווען! איך האב אים דאך געקענט אויף דער עלטער. ער האט געהאט אזא אויסגעאיידלטע פנים, אז דער פנים איז געווען פול אויסגעקוועטשט פון טרערן - פון א שלעכטיגע פנים [וואס ער האט געהאט בעפאר].

מיין שוואגער, ר' משה טשענסקאווער פלעגט האלטן ביי אים אן אכסניא, חיים איז געווען א מכניס אורח - האט מיר ר' משה דערציילט אז, "ביינאכט זאגט ער די לקוטי תפלות; אויסגעגאסן מיט טרערן. מ'האט גארנישט געקענט קוקן אין זיין לקוטי תפלות, ס'איז געווען אויסגעוויינט מיט טרערן."

חיים פלעגט דאווענען אין קיבליטש נעבן מיר. יעדע שמונה עשרה איז געווען אויסגעגאסן מיט טרערן, אויסגעגאסן מיט טרערן - יעדע שמונה עשרה! ווי א שיינ פנים וואס גייט ארויס פון א באדע צימער, גוטס א קוק וואס דעם רבי'נס פאבריק קען מאכן, פון חיים שיש בו,

חיים שײש בו, טאקע - זאל ווערן חיים
 שײש בו יראת שׁמים ויראת חטא!
 איינער האט איינמאל געגעבן א פאטש
 פאר חיים, און חיים האט נישט אפגעגעבן
 צוריק. ער האט ווי געזאגט פאר זיך
 אליין: "חיים זאל מען געבן א פאטש?"
 אויף זיך האט ער געזאגט: "מען זאל מיר
 געבן א פאטש און איך זאל נישט געבן
 אויף צוריק? ! דאס איז נאר ווייל איך בין

א ברסלב'ער חסיד!"
 ער האט שוין נישט געהאט די הענט, ער
 קען שוין נישט געבן אויף צוריק - עס
 גיבט זיך נישט צוריק!
 דער חיים קצב - נאר דער רבי קען דאס
 מאכן! אזא מין יונג און מאכן פון אים
 אזא מין פלי? ער איז געשטארבן אויף
 דער עלטער - אין די ניינציגער יארן.

וועלוול שייגעץ

ר' לוי יצחק בענדער דער ציילט ווייטער, אז איינמאל איז ער געפארן אויפן וועג און
 געבן אים איז געזעסן 'וועלוול שייגעץ', אזוי האט מען אים געבען גערופן אין שטאט,
 א שייגעץ! מן-הסתם האט ער זיך פארדינט דער נאמען פאר זיינע 'מעשים טובים',
 וואס זענען נישט אייביג געווען אזוי שייך... אפֿשר איז ער געווען א גנב, א ליגענער, א
 פאפער, א שלעגער, כ'ווייס נישט וואס - וואס א חילוק? ס'איז נישט שייך צו רעדן פון
 יענעס'ס שוואכקייטן.

האט ער זיך אויסגערעדט פאר ר' לוי יצחק, אז ווען ער איז געווען א אינגל איז ער
 געווען פון די תלמידים פון ר' פנחס קיבליטשער, און ווען דאס פיער פון מחלוקת האט
 אויסגעפלאצט איז ער אנוועק פון אים. און וואס איז אויסגעוואקסן פון דעם וואוילן
 וועלוועלע פון חרד? 'וועלוול שייגעץ!' דער שיינאץ פון שטאט!

ר' אהרן קיבליטשער דער שווער פון ר' לוי יצחק איז געבליבן, חיים קצב איז געבליבן און
 וואס איז געווארן פון זיי? צדיקים! מען האט זיי נישט גערופן שיינאץ, זיי זענען געווען
 הייליגע אידן.

"פארנוואס רופט מען מיר אזוי?" האט וועלוול זיך אויסגערעדט צו ר' לוי יצחק, "ווייל
 איך בין אנוועק פון ר' פנחס! ווען איך וואלט געבליבן ביי ר' פנחס וואלט מען מיר נישט
 גערופן וועלוול שייגעץ!"

א שאד אויף די טייערע נשמה וואס איז פארלוירן געגאנגען. וואס קענען מיר,
 קינדערלעך, זיך לערנען פון די מעשה? זיך צו האלטן פעסט מיטן רבי'נס אור אפילו די
 גאס פארדרייט אינז די קאפ, זאלן מיר זיך נישט דערשרעקן. מען דארף קלאר וויסן אז
 דאס איז נאר מעשה יצר. דער יצר הרע וויל נישט אז עס זאל זיין טייערע אידן ווי חיים
 און - און -- נאר אלע זאלן חס ושלום זיין ווי וועלוול שייגעץ!

אבער מיר וועלן זיך נישט לאזן פון אים נאר שטיין פעסט מיטן רבי'נס פלאם!

סיפורי מעשיות מעשה ט' - דער חכם און דער תם 3

[אָנצופילן די לעדער] אזויפיל - און אזוי אנדערע זאכן אזויפיל - היינט געוויין [פארדין] איך מיר-ליד 'צען גראשן!' - נא וואס אַרט עס מיך אזוי א רוח [פארדינסט] מיר-ליד! און ער איז געווען נאר 'פריילעך' און 'לוסטיג' תמיד!

און ביי דער וועלט, איז ער געווען א געשפּעט! - און זיי האבן דא געקריגן וואס זיי ווילן, ווארן זיי האבן דא געהאט אויס [פון] וועמען צו שפּעטן אזוי-ווי זיי האבן געוואלט - ווארן ער האט א פנים געהאט ביי זיי, ווי א 'משוגע' נער!

פלעגן מענטשן קומען, און האבן אין מיסטנע [בכונה] אנגעהויבן מיט אים צו שמועסן, כדי זיי זאלן האבן עפעס צו שפּעטן! און דער 'תם' פלעגט זיי צו זאגן: "נאר אן ליצנות!" און תיכף ווי מען האט אים געענטפערט: "אן ליצנות!" - האט ער זיי צוגעהערט, און האט אנגעהויבן מיט זיי צו שמועסן!

ווארן ווייטער, האט ער נישט געוואלט איבערטראכטן 'חכמות' - [ווייל] טאמער איז דאס אליין 'ליצנות' - ווארן ער איז געווען א 'תם'! און אז ער האט פארט געזעהן אז זיי מיינען 'ליצנות', פלעגט ער זאגן:

"וואס וועט זיין אז דו וועסט שוין קלוגער זיין פון מיר [אז קעגן מיר ביזטו קלוגער] - וועסטו זיך הערשט זיין א 'נער' - ווארן וואס טרעף איך אן [וואס בין איך ווערד] - און אז דו וועסט שוין פון מיר קלוגער זיין, וועסטו זיך הערשט זיין א 'נער'!"

(אזוי איז אלץ געווען דער שטייגער פון דעם 'תם'! היינט וועלן מיר ווידער דערציילן פון דעם 'חכם'!)

און ער איז פול געווען מיט 'שמחה' און 'פרייד' און 'לוסטיג' תמיד [שטענדיג] אז ער האט שוין געמאכט [געענדיגט] דעם 'שוך' - און מן-הסתם האט דער 'שוך' געהאט 'דריי עקן', ווארן ער האט זיך די 'מלאכה' נישט געקענט אינגאנצן - פלעגט ער [דאן] נעמען דעם 'שוך' אין דער האנט אריין, און האט אים זייער געלויבט! - און ער האט גרויס 'תענוג' געהאט פון אים!

און פלעגט זאגן: "מיין ווייב! וואסער א [וואספארא] 'שיינקייט', און וואסער א [וואספארא] 'וואילקייט', דאס 'שיקעלע' איז! וואסער א [וואספארא] 'זיסקייט' דאס 'שיקעלע' איז! וואסער א [וואספארא] 'האניג' דיג', וואסער א [וואספארא] 'צוקער' דיג' 'שיקעלע' דאס איז!"

האט זי אים געפרעגט: "אז עס איז נא אזוי, [דעמאלט] פאר וואס אנדערע 'שויסטערס' נעמען 'דריי גילדן' פאר א 'פאר שיד', און דו נעמסט נאר א 'האלבן טאלער' (דחינו: א גילדן מיט א האלבן)?"

האט ער געענטפערט: "וואס האט דאס צו מיר! - דאס איז יענעמ'ס מעשה, און דאס איז מיין מעשה! און ווידער! - וואס האבן מיר צו שמועסן פון אנדערע לייט!

לאמיר נאר אנהייבן בארעכענען, וויפיל איך געוויין [פארדין] דא אין דעם 'שיכל' מיר-ליד! - די 'לעדער' קאסט מיך אזויפיל, 'זיוויצע' [פעף אַנצושימירן] און 'יראטוועס' [פאדעם] קאסט אזויפיל, 'לאפקעס'

דער ווייל איז געווארן א רעש: "אז דער 'חכם' פארט [אפהער], און ער קומט אן מיט גרויס 'גדולה', און מיט גרויס 'חכמה'!"

איז דער 'תם' אויך געלאפן אים אקעגן מיט גרויס 'שמחה' - און האט געזאגט צום 'ווייב': "גיב מיר גיך [שנעל] די 'יופא'! לאס-איך [לאמיר] גיין אקעגן מיין ליבן חבר, לאס-איך [לאמיר] אים זעהן!"

האט זי אים געגעבן דעם 'פעליץ'! - איז ער אים אקעגן געלאפן! און דער 'חכם' איז געפארן אין א 'קארעטע' [פארמאכטע וואגן], מיט גרויסקייט!

איז אים געקומען אקעגן דער 'תם', און האט אים געגעבן: "שלום" - מיט 'שמחה', מיט 'גרויס ליבשאפט'! - און האט צו אים געזאגט: "מיין ליבער ברודער! וואס טוסטו? געלויבט איז גאט וואס ער האט דיך געבראכט [געברענגט], און איך בין זוכה דיך צו זעהן!"

און דער 'חכם' קוקט אים אן! - ביי אים איז זיך [דאך] די גאנצע וועלט אויך געווען גארנישט (אזוי-ווי אויבן איז געשטאנען: אז אלע מענטשן פון דער וועלט, האבן ביי אים גארנישט אנגעטראפן, ווארן ער איז ביי זיך קלוגער געווען פון גאר דער וועלט) - מכל-שכן אזוי א [אזא] מענטש וואס ער האט א פנים ווי 'משוגע' - נאר פונדעסטוועגן פארט, מחמת [צוליב] די [גרויסע] אהבה פון דער יוגנט, וואס זיי האבן זיך זייער ליב געהאט - האט ער אים מקרב געווען! און ער איז מיט אים געפארן אין שטאט אריין!

און די צוויי 'בעלי-בתים', די פעטער [טאטעס] פון די 'צוויי קינדער' (דהיינו: פון דעם 'חכם', און פון דעם 'תם') - זענען זיי געשטארבן, אין דער צייט וואס דער 'חכם' איז אויסן-געווען [ארוםגעוואנדערט] אין 'מדינות' - און האבן איבערגעלאזט זייערע 'היזער'! דער 'תם' איז געווען אויף זיין ארט [פלאץ] - איז ער

אריין אין זיין פאטערס 'הויז', און האט עס גע'רש'ט! דער 'חכם' איז אבער געווען אין 'פרעמדע מדינות' - האט קיינער נישט געהאט אפצונעמען דאס 'הויז' - איז דאס 'הויז' פון דעם 'חכם', קלה ואבד [חרוב] געווארן, און ס'איז דערפון גארנישט געבליבן!

האט דער 'חכם' נישט געהאט קיין שטוב ער זאל אריין, בשעת אז ער איז געקומען! איז ער פארפארן אין א 'ארבעריג' [גאסט-הויז; אכסניא] אריין! - האט ער דארט געהאט 'סורים'! - ווארן ס'איז נישט געווען אזוי א [אזא] 'ארבעריג' ווי ער האט געוואלט.

און דער 'תם', האט זיך שוין היינט געפונען א נייע טועקן - און פלעגט לויפן אלעמאל צום 'חכם', מיט 'ליבשאפט', און מיט 'שמחה'! און ער האט געזעהן: "אז דער 'חכם' האט 'סורים' פון דער 'ארבעריג'" [גאסט-הויז; אכסניא]!

האט דער 'תם' געזאגט צום 'חכם': "ברודער! גיי צו מיר אריין, אין מיין 'שטוב' אריין, וועסטו ביי מיר שטיין [איינשטיין]! און איך וועל מיך צום אויפנעמען אין איין 'זמענע' [הויפן], גאר וואס איך האב! - און גאר מיין 'שטוב' וועסטו האבן!"

איז דאס געפעלן דעם 'חכם'! - איז דער 'חכם' צו אים אריין, און ער איז ביי אים געשטאנען [איינגעשטאנען]! און דער 'חכם' איז געווען פול מיט 'סורים' תמיד [שטענדיג]! ווארן ער האט געלאזט א 'שם' [ארויסגעלאזט א גוטן נאמען]: "אז ער איז א גרויסער 'חכם', און א גרויסער 'בעל-מלאכה', און א גרויסער 'דאקטער' זייער!" [און עס] איז געקומען א 'שררה' [שר], און האט געהייסן: "אז ער זאל אים מאכן א 'גילדן-פינגערל' [גאלדענע רינגל]!"

האט ער אים געמאכט זייער א 'וואויל' [וואונדערליכע] פינגערל! - און האט דארט אויסגעקריצט 'געמעלן' [מאלערייען], מיט זייער 'וואוילע גענג' [וואונדערליכע

האט אים געגעבן 'רפואות', וואס ער האט געוואקסט קלאר: אז [אויב] דעם 'חולה' וועט גיין אויף לעבן [אויב עס איז אים באשערט צו לעבן] - איז ער מחוייב בונדאי געהיילט צו ווערן פון די 'רפואות' - ווארן ס'איז זייער וואוילע [וואונדערליכע] 'רפואות'. דערנאך איז אבער דער 'חולה' געשטארבן!

האט דער 'עולם' געזאגט: "אז ער איז געשטארבן דורך אים!" - האט ער 'גרויסע יסורים' דערפון געהאט! און אזוי אמאל האט ער געגעבן 'רפואות' [פאר] א 'חולה' - און דער 'חולה' איז געזונט געווארן! - און דער 'עולם' האט געזאגט: "ס'איז א מקרה" (כלומר: ער איז [סתם] אזוי געזונט געווארן, נישט פון אים)! האט ער דערפון אויך, 'גרויסע יסורים' געהאט! און ער איז פול געווען מיט 'יסורים' תמיד!

און אזוי [אויף] אז ער האט באדארפט א 'מלבוש' - האט ער גערופן דעם 'שניידער' - און האט זיך מיט אים געמוטשעט - ביז ער האט אים אויסגעלערנט: "אז ער זאל מאכן דאס 'מלבוש' מיט דער 'מאדע' אזוי ווי ער וויל, אזוי ווי ער האט געוואקסט!"

האט דער 'שניידער' צוגעטראפן, און האט אים געמאכט דאס 'מלבוש', אזוי ווי ער האט געוואלט! - נאר איין 'לעפל' [זוים; עק פונעם מלבוש], האט דער 'שניידער' געפעלט [פארפעלט בטעות], און האט עס נישט גוט צוגעטראפן!

האט ער דערפון 'גרויסע יסורים' געהאט! - ווארן ער האט ביי זיך געוואקסט: "כאטשע דא [איז] דאס שייך, ווייל עס [איז] דערויף קיינער קיין מבין נישט - איך זאל אבער זיין [אויב איך וואלט געווען] אין 'שפאניא' מיט דעם [דאזיגן] 'לעפל', וואלט מען אויס מיר געלאכט [מיר אויסגעלאכט], און איך וואלט א פנים געהאט ווי חזק!" און אזוי איז ער געווען פול מיט 'יסורים' תמיד!

וועגן! - און האט דארט אויסגעקריצט א 'בוים', וואס סע [ס'איז] געווען גאר א חידוש!

איז געקומען דער 'שךרה' [שר], און ס'איז אים גארנישט געפעלן דאס 'פינגערל' [רינגל]! האט ער געהאט [דערפון] 'גרויסע יסורים!' - ווארן ער האט ביי זיך געוואקסט: "אז [אויב] דאס 'פינגערל' מיט דעם 'ביימל' [בוים], זאל געווען זיין אין 'שפאניא' - וואלט עס זייער חשוב געווען, ס'וואלט דארט געווען א חידוש! - און דא געפעלט עס גארנישט!"

און אזוי איז אמאל געקומען א 'גרויסער שךרה' [שר]! - און האט געבראכט [געברענגט] א טייערן 'דומיט' [דימאנט], וואס מען האט אים געבראכט [געברענגט] פון ווייטע לענדער! - און ער האט אים געבראכט נאך א 'דומיט' [דימאנט] מיט א 'געמעל' [מאלעריי]! - און האט אים געהייסן: "אז ער זאל אויסקריצן אזוי ווי דאס 'געמעל' [מאלעריי] איז, אזוי זאל ער [די] זעלבע זאך [אויסקריצן, אויף דעם 'דומיט' [דימאנט] וואס ער האט אים געבראכט" (וואס ער איז געווען פון ווייטע לענדער)!

האט ער אויסגעקריצט פונקט אזוי ווי דאס 'געמעל' [מאלעריי]! - נאר ער האט געפעלט [פארפעלט בטעות] איין זאך, וואס קיין שום מענטש איז דערויף קיין מבין נישט געווען, נאר ער אליין!

איז געקומען דער 'שךרה' [שר], און האט אפגענומען דעם 'דומיט' [דימאנט] - און ער איז אים וואויל-געפעלן!

און דער 'הכם' האט געהאט 'גרויסע יסורים', פון דעם פעלער וואס ער האט געפעלט [פארפעלט בטעות] - ער האט זיך געטראכט: "אזוי קלוג ווי איך בין, היינט זאל זיך מיר טרעפן א פעלער!"

און אזוי אין 'דאקטעריי', האט ער אויך געהאט 'יסורים'! אז ער איז געקומען צו א 'חולה' - און ער

לאמיר זיך פאר הערן

די ניינטע מעשה - דער חכם און דער תם (3)

- אין א הערליכע שיינע אכסניא.
- געבליבן די גאנצע צייט אין די אכסניא.
- ז.** **איז געפעלן פארן שררה (שר), דאס פינגערל וואס דער חכם האט געמאכט?**
  - עס איז אים זייער געפעלן.
  - יא, נאר איין זאך איז אים נישט געפעלן.
  - עס איז אים גאר נישט געפעלן.
- ח.** **וואספארא יסורים האט דער חכם געהאט פונעם אויסגעקריצן דומיט (דימאנט)?**
  - פון א קלאפ וואס ער האט געכאפט פונעם דומיט.
  - פון א פעלער וואס ער האט געמאכט.
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- ט.** **וואס האט דער עולם געזאגט ווען א קראנקער איז געזונט געווארן פון די רפואות פונעם חכם?**
  - געלויבט דעם חכם אז אין זיין זכות איז ער געהיילט געווארן.
  - ס'איז א מקרה (סתם אזוי).
  - ווען נישט די רפואות, וואלט ער שנעלער געהיילט געווארן.
- י.** **האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?**
  - יא
  - ניין
  - א חלק

- א.** **וואס האט דער תם געזאגט פאר זיין ווייב אויף זיין שוין מיט דריי עקן?**
  - וואספארא שיינקייט און וואוילקייט איז דאס שוין.
  - וואספארא זיסקייט איז דאס שוין.
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- ב.** **ווען זיין ווייב האט אים געפרעגט: "דו נעמסט נאר א גולדן מיט א האלבן", וואס ענטפערט דער תם?**
  - דאס איז יענעמס מעשה, און דאס איז מיין מעשה.
  - וואס האבן מיר צו שמועסן פון אנדערע לייט.
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- ג.** **וואס האט אים זיין ווייב געגעבן אנצוטון ווען ער איז געגאנגען צום חכם?**
  - די פעלץ.
  - די טוליע.
  - די יופא.
- ד.** **וואס איז געווארן מיט די הויז פונעם טאטן פונעם חכם?**
  - עס איז זייער שיין איבערגעבויעט געווארן.
  - עס איז אינגאנצן חרוב געווארן.
  - עס איז געווארן א הערליכע שיינע אכסניא.
- ה.** **האט דער חכם הנאה געהאט פון דעם פלאץ וואו ער איז איינגעשטאנען?**
  - זייער הנאה געהאט.
  - ס'איז נישט געווען באקוועם פאר אים.
  - ער האט געהאט דארטן יסורים.
- ו.** **וואו איז דעם חכם געגאנגען וואוינען נאך דעם?**
  - אין די שטוב פונעם תם.

איך אפראם

וויפיל מאל ווערט דערמאנט אין די מעשה אז דער חכם האט געהאט יסורים?

תשובות פון פאריגע וואך. דער תם: האט די מלאכה נישט גיקענט, האט נישט גיהאט צייט אפילו צו עסין, האט נישט גיקענט די מלאכה אין גאנצן
 דער תם: איז געווען נאר אין שמחה תמיד, האט געהאט אלע מאכלים, און אלע משקאות און אלע מלבושים, איז פול גינען מיט שמחה און פרייד און לוסטיק תמיד.

דער געווינער אויף פרשת וארא איז הילד החשוב יוסי לעווינזאן, בית שמש

דער בן מלך וואס האט געזינדיגט (2)

משלים

ברוחניות, דארף זיך יעדער איינער זאגן און וויסן אז דאס איז זיכער דורך מיר - וועגן מיינע זינד, און איך בין דער מסך המבדיל צווישן דער מלך מלכי המלכים מיט די וועלט. ווייל הקדוש ברוך הוא וויל שטענדיג משפיע זיין נאר גוטס פאר זיינע קינדער, אבער איך, דאס מיינט מיינע זינד, איז דער מסך המבדיל. דעריבער איז דער עיקר עצה אז איך אליין זאל גיין צום קעניג און בעטן לטובת מיינ חבר, און ווען מען פירט זיך אזוי האלט מען זיך אוודאי נישט גרויס, ווייל דער עיקר וואס מען האלט זיך גרויס איבער א חבר איז נאר ווייל מען האט עפעס א מעלה מער ווי דער חבר, אבער אויב מען טראכט אריין אז דאס וואס מיינ חבר האט נישט אט די מעלה בגשמיות אדער ברוחניות איז נאר ווייל איך בין א מסך המבדיל צווישן אים מיטן אויבערשטן וואס וויל שטענדיג נאר משפיע זיין אלעס גוטס, אויב וועט ער אזוי טראכטן וועט ער אוודאי נישט האבן קיין גאון און גרויסקייט, נאר אדרבא, דורך דעם וועט ער קענען צוברעכן זיין גרויסקייט און זוכה זיין צו אן אמת'ע ענוה, זיך אמתדיג האלטן קליין ביי זיך, און אויך זיין חבר וועט זוכה זיין צו אלעס גוטס וזקא דורך אים.

דאס איז דער ריכטיגער נמשל צום משל.

(חיי מוהר"ן תמ"ז)

האט זיך דער
שר מישב געווען

אז ווייזט אויס אז עס איז זיכער דא עפעס א וועג אז דער בן מלך זאל זיך קענען איבערבעטן מיטן קעניג, ווייל דער קעניג וועט זיכער נישט טון אזא שריט אז זיין זון זאל אייביג האבן יסורים און קיינמאל נישט קענען קומען צו אים. האט ער געטראכט, 'זיכער ווענדעט זיך נישט די זאך אין קיינעם נאר אין מיר, אז איך אליין זאל גיין צום קעניג און זיך איינבעטן פארן וואוילזיין פון זיין זון דער בן מלך, ער זאל אים מוחל זיין און אים אהיימברענגען.'

האט דער שר אזוי געטון, ער איז געגאנגען צום קעניג און אים קעניג ווי שטארק זיין זון גארט און גלוסט צו אים, און געבעטן דעם קעניג ער זאל אים מוחל זיין. האט דער קעניג באלד צוגעשטימט און צוריקגעברענגט דעם בן מלך און אים צו זיך אין פאלאץ.

דער נמשל איז פארשטענדליך, ווייל יעדער מענטש דארף זיך זאגן: "אז די גאנצע וועלט איז נישט באשאפן געווארן נאר פאר מיר, דעריבער דארף איך עוסק זיין אין דעם תיקון העולם, זעהן צו פארעכטן די וועלט". דעריבער אויב האט זיין חבר חס ושלום עפעס יסורים, צי בגשמיות אדער

